

Arrest

nr. 176 058 van 11 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 september 2015.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 25 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 september 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is, daar uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, die dient te worden onderzocht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd. Zij voert aan dat de door haar voorgelegde rapporten over de algemene situatie van toepassing zijn op haar situatie en dat zij niet begrijpt waarom de verwerende partij van oordeel is dat deze niet van toepassing zouden zijn op de verzoekende partij. De familie van de verzoekende partij zouden arme mensen zijn die amper rondkomen met wat ze verdienen. De verwerende partij diende na te gaan of de verzoekende partij in staat is deze kosten voor de medische zorg te dragen en zou er ten onrechte vanuit gaan dat het hebben van familie de toegankelijkheid tot medische zorgen faciliteert. Daarnaast wijst de verzoekende partij erop dat de Afghaanse grondwet die de toegankelijkheid van medische zorgen garandeert een dode letter is en dat de verwerende partij niet kan volstaan met louter te verwijzen naar de wetgeving over de toegankelijkheid van de medische zorgen.

In casu stelt de ambtenaar-geneesheer in het advies van 3 augustus 2015 aangaande de toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging ervan in het land van herkomst:

“Volgens de rapporten die de advocaat aanbrengt zouden de medische zorgen niet beschikbaar zijn in Afghanistan. Echter, deze bron beschrijft een algemene situatie en betrokkene brengt geen andere elementen aan die aantonen dat deze algemene toestand op zijn individuele situatie van toepassing is. Uit onze recente bronnen blijkt dat zorgen wel degelijk beschikbaar zijn. Verder blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene zijn kinderen, broer en twee zussen zich in Afghanistan bevinden bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijk) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.”

Door louter te stellen dat de verzoekende partij niet begrijpt waarom de door haar neergelegde rapporten niet van toepassing zouden zijn op de situatie van de verzoekende partij volgens de verwerende partij, toont de verzoekende partij niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de neergelegde rapporten van algemene aard zijn en de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die aantonen dat deze algemene situatie op haar situatie van toepassing is. Nazicht van de door de verzoekende partij aangebrachte uittreksels uit algemene rapporten toont aan dat deze vooral de beschikbaarheid van de “mental health” zorg aan de kaak stellen. Dit is zoals de ambtenaar-geneesheer stelt niet van toepassing op de verzoekende partij, waarvoor de ambtenaar-geneesheer stelt dat zij dient te worden opgevolgd door een cardioloog en zij haar medicatie dient verder te nemen. De Raad wijst erop dat de verwerende partij er niet toe gehouden is de motieven van de motieven in de bestreden beslissing weer te geven.

Waar zij louter stelt dat de familie van de verzoekende partij “arme mensen zijn die amper rondkomen met wat ze verdienen”, dient er te worden vastgesteld dat zij met deze kritiek evenmin de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer weerlegt dat zij terecht zou kunnen bij haar familie voor opvang en hulp

bij het komen van de nodige zorgen of voor financiële hulp. De verzoekende partij laat na haar kritiek met enig begin van bewijs te staven, zodat het een loutere bewering betreft. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier (uit de DVZ vragenlijst bij indienen van asielaanvraag van 12 mei 2014 en de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2014) – zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aangeeft – dat de verzoekende partij in weerwil van wat zij beweert, wel degelijk familieleden blijkt te hebben die haar (financieel) lijken te kunnen helpen, gelet op hun opleidingsniveau en beroep.

In de mate waarin de verzoekende partij aanvoert dat de Afghaanse grondwet een dode letter is en dat de verwerende partij niet kan volstaan met louter te verwijzen naar de wetgeving over de toegankelijkheid van de medische zorgen, dient er te worden vastgesteld dat deze kritiek feitelijke grondslag mist. De ambtenaar-geneesheer beperkt zich immers niet tot het verwijzen naar wetgeving, maar nuanceert deze algemene stelling betreffende de principes opgenomen in de grondwet en wijst zij bovendien op het familiale netwerk waarop de verzoekende partij kan terugvallen.

Tot slot verwijst de verzoekende partij naar enkele arresten van de Raad vast State waarin erop wordt gewezen dat het niet om een direct levensbedreigende aandoening moet gaan en dat er geen adequate behandeling voorhanden is. Wat het voorgehouden gebrek aan een adequate behandeling betreft, dient opnieuw te worden vastgesteld te worden dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere en vage bewering, zonder deze concreet te staven met enig begin van bewijs. Wat het verwijzen naar de arresten van de Raad van State betreft, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten dat zij zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken vreemdeling in de arresten waarnaar zij verwijst. Bovendien is de ambtenaar-geneesheer in zijn advies zowel de beschikbaarheid van de zorgen en de opvolging in het land van herkomst als de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen en de opvolging ervan nagegaan. De ambtenaar-geneesheer beperkt er zich geenszins toe te stellen dat de aandoening direct levensbedreigend dient te zijn.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet akkoord lijkt te gaan met de motieven van de bestreden beslissing, maar met haar kritiek niet aantoonst dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet worden niet aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, hetgeen in casu niet het geval is. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt met bovenstaande kritiek evenmin aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 25 juli 2016 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 13 september 2016, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 11 juli 2016 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “VzP stelt dat indien de aanvraag 9ter eerst ontvankelijk wordt verklaard en nadien ongegrond, dit de erkenning vormt van het feit dat zij ziek is en zorgbehoevend. VzP stelt dat zij in haar land van herkomst op niemand kan rekenen: haar echtgenote is overleden en haar zonen zijn in de problemen geraakt. VzP vraagt aan de Raad om de beschikking te herzien. VwP sluit zich aan bij de beschikking. VwP stelt dat het niet is omdat een

aanvraag 9ter ontvankelijk wordt verklaard, dat de aanvraag überhaupt gegrond moet worden verklaard. VwP stelt dat de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat de noodzakelijke medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst en dat VzP er op opvang kan rekenen.”

2.2 In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat “indien de aanvraag 9ter eerst ontvankelijk wordt verklaard en nadien ongegrond, dit de erkenning vormt van het feit dat zij ziek is en zorgbehoevend” en dat “zij in haar land van herkomst op niemand kan rekenen: haar echtgenote is overleden en haar zonen zijn in de problemen geraakt”, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat nergens in de bij het middel gegeven toelichting melding wordt gemaakt van de hiervoor geciteerde uiteenzetting en er aldus een nieuwe feitelijke grondslag wordt gegeven aan het in het verzoekschrift aangevoerde middel. De Raad benadrukt dat de vraag tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten. Met de nieuw ontwikkelde argumentatie kan bijgevolg geen rekening worden gehouden.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU